

MARIO VARGAS LLOSA

Vám teď
věnuji své ticho

Přeložila Anežka Charvátová

argo

MARIO VARGAS LLOSA

Vám teď věnuji své ticho

Přeložila
Anežka Charvátová

argo

Patricii

Proč by mu telefonoval zrovna José Durand Flores, člověk, který patří k peruánské intelektuální elitě? Jakmile mu to v krámku přítele Collaua, kde se kromě potravin prodávaly i noviny a časopisy, vyřídili, zavolal zpátky, ale telefon nikdo nebral. Collau mu řekl, že vzkaz přebírala jeho dcerka Mariquita, ještě dost malá, a možná nepochytila číslo správně; však oni se ozvou znovu. A Toña hned zase začala strašit ta odpudivá havěť, která ho, jak tvrdíval, pronásleduje od nejútlejšího dětství.

Proč mu mohl volat? Toño Azpilcueta sice Josého Duranda Florese neznal osobně, ale věděl, kdo to je. Uznávaný spisovatel, to znamená někdo, koho Toño obdivoval a zároveň nesnášel, protože stál tam kdesi vysoko a býval označován přídomek jako „slovutný vzdělanec“ či „proslulý kritik“, obvyklou chválou, jakou si v této zemi tak snadno získávají intelektuálové z kruhů, které Toño Azpilcueta nazýval „elitou“. Čím se ten člověk dosud vyznamenal? Žil nějakou dobu v Mexiku, jak jinak, kde mu vydali slavnou antologii *Soumrak sirén, rozbřesk kapustňáků*, k níž napsal předmluvu sám Alfonso Reyes, esejista, básník, osobnost širokého rozhledu, diplomat a ředitel školy Colegio de México. Říkalo se, že Flores je odborník na Inku Garcilasa de la Vega, jehož sbírku knih si prý dokázal znovu sestavit doma nebo snad v nějakém univerzitním archivu. To samozřejmě není

málo, ale zase ne tak moc, vlastně skoro nic. Znovu zkusil telefonovat a opět mu to nikdo nevzal. A hlodavci tu byli zas, cupitali mu po celém těle jako vždycky, když ho něco rozrušilo, znervóznilo nebo když ztrácel trpělivost.

Toño Azpilcueta kdysi požádal v pobočce Národní knihovny v centru Limy, aby zakoupili knihy Josého Duranda Florese, a ačkoli mu slečna u pultu slíbila, že jistě, knihovna je pořídí, nikdy k tomu nedošlo, takže Toño sice věděl, že jde o význačného akademika, ale netušil proč. Jméno znal kvůli jedné Floresově zvláštnosti, která zrazovala či popírala jeho odrodilecký vkus. Každou sobotu publikoval v deníku *La Prensa* článek, v němž se pochvalně vyjadřoval o kreolské hudbě i o zpěvácích, kytaristech nebo hráčích na cajón, jako byl Caitro Soto, který doprovázel Chabucu Grandu, což způsobovalo, že k němu Toño pochopitelně cítil jisté sympatie. Zato vytríbené intelektuály, kteří lidovými muzikanty opovrhovali a nikdy o nich nepsalí, ani aby je vychválili, ani aby je strhali, Toño nemohl vystát – ať si táhnou do horoucích pekel.

Toño Azpilcueta byl odborník na kreolskou hudbu – veškerého druhu, z pobřeží, z hor i z Amazonie –, které věnoval celý svůj život. Měl z toho jedno jediné, peníze samosebou žádné, jen to, že si po smrti profesora Moronese, velkého rodáka z Puna, vydobyl uznání jakožto nejlepší znalec peruánské hudby v zemi. Se svým učitelem se seznámil, když ještě studoval na La Sallově gymnáziu, nedlouho poté, co se s otcem, italským přistěhovalcem s baskickým příjmením, nastěhovali do domku ve čtvrti La Perla, kde Toño bydlel a vyrůstal. Po smrti profesora Moronese se stal „intelektuálem“, jenž toho nejvíc věděl (a nejvíc psal) o hudbě a tancích tvořících národní folklor. Vystudoval univerzitu San Marcos a magisterský titul získal za práci o peruánském valčíku, kterou mu vedl sám Hermógenes A. Morones – Toño tehdy objevil, že za tím A s tečkou se skrývá iniciála

jména Artajerjes –, kterému dělal asistenta a byl jeho oblíbeným žákem. Toño se pak jistým způsobem stal jeho pokračovatelem ve studiu a bádání o regionálních písničkách a tancích.

Ve třetím ročníku mu profesor Morones přenechal pár přednášek a všichni na univerzitě San Marcos očekávali, že až jeho učitel odejde na penzi, zdědí po něm katedru Toño Azpilcueta. Sám si to myslel také. Když dokončil pětileté studium na filozofické fakultě, nadále se tedy věnoval výzkumu pro chystanou doktorskou práci, která se měla jmenovat *Pokřiky vyvolávačů v Limě* a kterou přirozeně hodlal připsat svému učiteli, doktoru Hermógenesovi A. Moronesovi.

Při četbě kronikářů z koloniální doby Toño objevil, že takzvaní „vyvolávači“ obvykle zprávy a městská nařízení neodříkávali, ale vyzpěvovali, takže novinky se k občanům nesly na melodické lince slov. Toño se obrátil na paní Rosu Mercedes Ayarzu, velkou odbornici na peruánskou hudbu, a s její pomocí zjistil, že „vyvolávání“ tvořilo ve městě nejstarší hluky a ruch, protože takto upozorňovali na své zboží i pouliční prodavači sladkých věnečků a guatemalských dortíků, čerstvých královských krevet, tuňáků, černoušů a stříbrnic. *Rosquetes, bizcocho de Guatemala, reyes frescos, bonito, cojinova, pejerreyes* – to byly ty nejstarší zvuky v limských ulicích. A co teprve jak vyvolávala své dobroty *la causera*, prodavačka slaných bramborových dortíků, jak hlaholil ovocnář, co pokřikovala trhovkyně s *picarones*, smaženými kroužky z dýňové mouky, nebo s kukuřičnými taštičkami *tamales*, a jak nabízela na ulicích své bylinkové odvary *la tisanera*!

Přemýšlel o tom a rozněcoval se až k slzám. Nejhlubší živné žíly peruánského národního bytí, onen pocit přináležitosti ke společenství, které tmelila tatáž nařízení a zprávy, sytila lidová hudba a zpěv. To bude objev jeho doktorské práce, rozpracované na nesčetných kartotéčních lístcích a v sešitech, které si

pečlivě ukládal do aktovky až do dne, kdy profesor Morones odešel do penze a s truchlivým výrazem mu oznámil, že na univerzitě San Marcos se rozhodli, místo aby Toña jmenovali jeho nástupcem, katedru peruánského národního folkloru zrušit. Folklor se vyučoval jako volitelný předmět a rok od roku si jej z jakýchsi nevysvětlitelných důvodů bůhvíproč zapisovalo čím dál méně studentů filozofické fakulty. Nedostatek studentů tak zpečetil smutný konec oboru.

Když se Toño Azpilcueta dozvěděl, že se nikdy nestane profesorem univerzity San Marcos, tolik ho to rozzuřilo, že všechny kartičky a sešity uchovávané v aktovce málem roztrhal na tisíc kousků. To naštěstí neudělal, nicméně veškeré sny o akademické kariéře i projekt doktorské práce pověsil na hřebík. Zbývala mu jen útěcha, že se stal významným odborníkem na lidovou hudbu a tance, neboli jak říkal, „proletářským intelektuálem“ folkloru. Proč toho Toño Azpilcueta tolik věděl o peruánské hudbě? Mezi svými předky neměl žádného zpěváka ani kytaristu, a už vůbec ne tanečníka. Jeho otec, přistěhovalec z nějaké zastrčené italské vesničky, pracoval u železnice v centrální části peruánských And a celý život procestoval, matku sužovaly nesčetné choroby a šla z jedné nemocnice do druhé. Zemřela v kterémsi nejasném bodu Toñoova dětství a syn si ji vybavoval spíš podle fotografií, které mu ukazoval otec, než že by si pamatoval nějaké společné zážitky. Ne, rodinné předpoklady neměl. Články o národním folkloru začal psát sám od sebe v patnácti letech, když pochopil, že potřebuje převést do slov emoce, které v něm vyvolávají akordy Felipeho Pingla a dalších interpretů kreolské hudby. A jeho psaní sklídilo slušný úspěch. Svůj první článek poslal do jednoho z časopisů s jepičím životem, které vycházely v padesátých letech. Nazval jej „Moje Peru“, protože v něm vyprávěl o domku Felipeho Pingla Alvy ve čtvrti Cinco Esquinas, který si zašel prohlédnout a popsal o něm celý poznámkový

blok. Za text dostal deset solů, což ho dovedlo k přesvědčení, že se stal největším znalcem peruánské lidové hudby a tanců a umí o nich nejlépe psát. K honoráři přidal další úspory a hned vše utratil za desky. To byl ostatně osud veškerých peněz, jež mu přišly do ruky, investoval je do muziky, takže jeho sbírka desek se brzy proslavila po celé Limě. O zapůjčení desek ho často žádali žurnalisté z rozhlasu i z tisku, ale protože je potom málokdy vraceli, musel začít lakotit. Později ho přestali obtěžovat, když svou vzácnou sbírku vyměnil za stavební materiál na domek ve čtvrti Villa El Salvador. To přece nevádí, říkal si, hudbu si dál uchovává v krvi i v paměti, ke psaní článků to stačí, aby tak rozvíjel intelektuální odkaz proslulého Hermógenese A. Moronese z Puna, budiž mu země lehká.

Jeho vášeň byla čistě a výhradně intelektuální. Toño nehrál na kytaru, nezpíval, dokonce ani neuměl pořádně tancovat. V mládí se kvůli tomu často ocital v úzkých. Někdy se stávalo, hlavně na různých tancovačkách a vystoupeních lidových kapel, kam chodil vždy v obleku a se zápisníkem v kapse, že ho nějaká žena vyzvala k tanci, a v takovém případě sice jakž takž zvládal kroky poměrně snadného valčíku, ale nikdy se nenaučil tancovat *marineru*, *huainito* nebo tyhle tance ze severu, piurské *tondero* ani polku. Nedokázal své pohyby sladit, pletly se mu nohy; dokonce párkrát upadl – takový trapas! –, proto si raději sám pěstoval špatnou pověst, že neumí tančit. Jenom seděl, ponořený do hudby, a pozoroval, jak velmi rozdílní muži a ženy ze všech koutů Limy splývají v bratrském objetí, které, tím si byl jistý, potvrzovalo jeho nejhlubší intuice.

Ačkoli jím peruánští intelektuálové, honosící se katedrami a publikující v prestižních nakladatelstvích, opovrhovali nebo ani nevěděli o jeho existenci, Toño si nepřipadal nijak méněcenný. Možná toho moc nevěděl o světových dějinách a nesledoval módní francouzské filozofické směry, zato znal nazpaměť slova

i melodie každé marinery, *pasilla* nebo *huainita*. Napsal spoustu článků do časopisů *Mi Perú*, *La Música Peruana*, *Folklore Nacional*, jichž zpravidla vyšla tak dvě nebo tři čísla a poté se po nich slehla země, často mu ani nestačili vyplatit honorář. Co se dá dělat, „proletářský intelektuál“. Ale co, sice si ho neváží a ani se o něj nezajímají veličiny, jako je José Durand Flores (proč ho jenom může shánět?), zato sami zpěváci a kytaristi ano, ti mají zájem, aby o nich někdo psal a propagoval je, což Toño Azpilcueta dělal už léta, jak o tom svědčily stovky výstřižků uchovávaných ve stejné aktovce, kde plesnivěly jeho poznámky k doktorské práci. V některých těch článcích se dochovaly vzpomínky na lidové zábavy v lokálech, jako byla La Palizada nebo La Tremenda Peña, které dřív fungovaly ve čtvrti Miraflores u mostu Puente del Ejército, ale teď už zanikly. Ještěže se těch zábav zúčastnil jako svědek Toño. Všechny takové podniky v Limě navštěvoval od útlého mládí. Začal v patnácti letech, to byl skoro ještě dítě, a nyní ty lokály často připomínal, aby se nezapomnělo, jak důležitou roli sehrály. Když se občas nějaký novinář chystal psát o zmizelé Limě, zpravidla oslovil právě Toña, jenž všechny zval na schůzky u snídaně v kavárně Bransa v historickém centru na náměstí Plaza de Armas. Snídaně v kavárně Bransa představovaly jeho jedinou neřest a občas si na ně musel půjčovat peníze od své manželky Matildy.

Skutečný pravidelný příjem měl z výuky výtvarné a hudební výchovy v církevní škole Colegio del Pilar ve čtvrti Jesús María. Výdělek to nebyl velký, ale škola poskytovala vzdělání zdarma jeho dvěma dcerkám, desetileté Azuceně a dvanáctileté Marií. Pracoval ve škole už několik let, učit kreslení ho sice nebavilo, ale mohl věnovat hodně času hudební výchově, samozřejmě zaměřené zejména na kreolskou muziku, čímž plnil zásadní výchovné poslání vštěpovat dětem lásku k peruánským tradicím. Jedinou potíží byla nesmírná rozloha Limy. Škola Colegio del

Pilar se nacházela od jejich čtvrti velmi daleko, což znamenalo, že musel s dcerkami každý den kombinovat dva linkové taxíky; cesta jim trvala přes hodinu, pokud nenarazili na nějakou stávku.

S manželkou se seznámil nedlouho předtím, než si spolu postavili domek na periferii Villa El Salvador, v té době ohromném pustém staveništi. Kdo by si byl tehdy pomyslel, že jejich chudinskou kolonii obsadí bandy ozbrojenců ze Světlé stezky ve snaze vyštvať představitele místní samosprávy a ovládnout obyvatele. Odklidili odtud dokonce i levicové vůdce, jako byla María Elena Moyano, statečná žena, kterou jen před pár měsíci brutálně zavraždili v jednom z podniků ve čtvrti, protože upozorňovala na svévoli a fanatismus členů Světlé stezky. Jakmile se s Matildou do této oblasti přistěhovali, začala manželka vydělávat praním a přešíváním košil, kalhot, šatů a nejrůznějších dalších kusů oblečení, což jí vynášelo drobné příjmy, díky nimž měli co jíst. S Toñem jim to dohromady jakž takž fungovalo, sice si nemohli moc vyskakovat, ale dalo se přežít. V manželství měli i pár hezkých chvil, zejména na začátku, kdy si Toño myslel, že s ní bude moci sdílet svou vášeň pro hudbu. Její lásku si získal, když jí posílal akrostichy se žhavými verši, které opisoval ze svých oblíbených valčíčků, a domníval se, že jí oblomila srdce právě ta slova tryskající z hloubi lidové citovosti. Velmi brzy však zjistil, že ji na rozdíl od něho nerozechvívají kytarové akordy ani se jí nezatají dech, když Felipe Pinglo Alva svým sametovým hlasem zpívá sloky o hořkém soužení neopětované lásky. Usoudil, že místo aby se hudbou nechala dojímat a unášet k představám o lepším, solidárnějším životě, prostě se při ní nudí, takže ji přestal brát na muzikantské besedy a vystoupení a postupem času si svůj život zařídil sám, ani jí už neříkal, co dělá a kam si vyráží na konci týdne. Většinou stejně podnikal jen cudné výpravy za účelem trochu si popovídat, poslouchat kreolskou hudbu, objevovat

nové hlasy a nové kytaristy – všechno si podrobně zapisoval do notýsků – a dál obdivovat tanečníky a jejich bláznivé figury. Nepil už tolik jako kdysi, ještě méně teď po dovršení padesátky, kdy mu alkohol nedělal dobře na žaludek. Nanejvýš stopičku pisca nebo – to už se musel utrhnout ze řetězu – třtinové kořalky. V tomto prostředí měl Toño pocit, že si ho považují, protože zpravidla věděl víc než ostatní, a pokud se ho někdo na něco zeptal, rozhostilo se ticho, jako by se čekalo na odpověď odborníka z univerzitní katedry. Ano, nevydal žádnou knihu a o jeho pečlivé články se zajímalo jen pár lidí, nikdy proslulí vzdělanci, ale v těch tmavých nálevnách vyzdobených replikami koloniálních balkonů a barvotisky s limskými ženami zahalenými do typických šátků, kde se člověk dotýkal skutečného Peru a vnímal jeho nejčistší a nejopravdovější vůni, se nikdo netěšil takové prestiži jako on.

Když si potřeboval zlepšit náladu, sliboval sám sobě, že dopíše práci o limských vyvolávačích, udělá si doktorát a určitě najde nakladatele, který vydání jeho spisu zaplatí. To pomýšlení – které si občas opakoval jako jakousi mantru – mu pokaždé zvedlo morálku. Onoho dne mířil domů po blátivých ulicích chudinské čtvrti Villa El Salvador, v dáli viděl svůj domek a naproti hokynářství a novinový stánek kamaráda Collaua. Ušel dalších padesát metrů a rozeznal Mariquitu, nejstarší Collauovu dceru, která mu běžela naproti.

„Copak je, děvenko?“ zeptal se Toño a políbil ji na tvář.

„Už zase vám někdo volá,“ odpověděla Mariquita. „Ten pán jako včera.“

„Doktor José Durand Flores?“ rozběhl se, aby volající náhodou nezavěsil, než dorazí do Collauova hokynářství.

„Sehnat vás je těžší než dovolat se prezidentovi republiky,“ ozval se ze sluchátka rozverný hlas. „Mluvím s panem Toňem Azpilcuetou, že?“

„Osobně,“ potvrdil Toño do sluchátka. „Vy jste pan doktor Durand Flores? Mrzí mě, že jste mě včera nesehnal. Volal jsem vám zpátky, ale myslím, že Mariquita, kamarádova dcera, si číslo špatně zapsala. Co pro vás můžu udělat?“

„Vsadím se, že jste nikdy neslyšel o Lalo Molfinovi,“ odpověděl hlas v aparátu. „Nebo se mýlím?“

„Ne, kdepak... Lalo Molfino, říkáte?“

„Je to nejlepší kytarista v Peru a možná na celém světě,“ zvolal přesvědčivě doktor José Durand Flores. Měl pevný, velmi hluboký hlas. „Volám, protože vás chci pozvat na zábavu, kde bude dnes večer Lalo Molfino hrát. Určitě přijďte. Máte si jak zapsat adresu? Bude to ve čtvrti Bajo el Puente, kousek od náměstí Acho. Máte čas?“

„Ano, ano, jistě,“ odpověděl Toño, zvědavě a překvapeně, že nějaký muzikant, údajně tak nadaný, dosud unikl jeho radaru. „Lalo Molfino... Ne, toho jsem nikdy neslyšel. Přijdu moc rád. Dejte mi prosím adresu. Takže dnes večer kolem deváté?“

Když se Toño Azpilcueta rozhodl tam zajít, víc než nějaký Lalo Molfino ho zajímalo seznámení s doktorem Durandem Floresem, a vůbec si nepředstavoval, že díky tomuto pozvání se mu zjeví pravda, kterou do té doby pouze tušil.

Zástavba je dost starobylá, nejstarší domy se tu stavěly před stovkou, dvěma sty let. Architekti nebo stavbyvedoucí se tu snažili vybudovat příbytky pro chudé a málo majetné lidi, maličké byty stavěli ledabyle, bez sebemenší péče, zakryté střechou z vlnitého plechu kolem dvora, na němž z obyčejné trubky vytékala voda (občas špinavá) a před ní postávali sousedé ve frontě, aby si ošplíchli obličej a tělo (pokud byli čistotní) nebo si studenou vodou naplnili vědra a lahve na praní a vaření.

Není třeba připomínat, že tyto slavné limské *callejones* neboli dvory se mimo jiné hemžily krysami, představujícími vážnou potíž a trápení pro všechny, kterým se ta odporná havěť hnusí. Na to, jaké duševní i tělesné škody dokáže toto ničemné plemeno napáchat, upozornil ve svém proslulém popisu limských dvorů z roku 1907 velký kreolský spisovatel a novinář Abelardo Gamarra, zvaný El Tunante neboli Flamendr.

Nejstarší dvory v Malambu a v Monserrate pravděpodobně existovaly už v koloniálních dobách, ale když počátkem 19. století generál San Martín vyhlásil republiku, začalo se čím dál víc lidí stahovat do Limy, do centra i do dalších čtvrtí, jako byly zejména Rímac, Bajo el Puente a Barrios Altos. Hlavní město Peru se zaplnilo lidmi bez prostředků, kteří se usazovali v nejdůležitějším městě země, protože se tam snáze než v provinciích

sháněla práce, i kdyby si měli vydělávat jako vrátní, kuchářky, hlídači či služby. Zlé jazyky tvrdily, že dvory ve staré Limě přitahovaly zločince a šejdíře, ale to je trochu přehnaný soud.

Dvory se nacházely téměř ve všech čtvrtích městského jádra, každopádně byly v těch nejstarších, hrozen pokojíků namačkaných kolem dvorku, které jejich majitelé pronajímali nebo prodávali rodinám a v každém bydlívalo více osob – rodiče, děti a nejrůznější příchozí –, někdy spali na matraci na podlaze, ti zámožnější na dvou až třípatrových palandách, které si sousedé často vyráběli svépomocí z kůlů, latí a žebříků. Těžko se dá pochopit, jak se mohlo do těch ubohých, třebaže důstojných kamrlíků natěsnat tolik lidí, od prarodičů a praprarodičů po nejmenší batolata. V těch místech tlouklo srdce lidu, ale také tu všichni žili ohavně namačkáni, což podporovalo nemoci a opakovaně zdejší obyvatele decimovalo.

Nikoho tehdy nenapadlo, že právě zde, v takových dvorech, více než kde jinde nalezne domov peruánská lidová hudba, především valčík, který se zpočátku hrál a zpíval jen tak, přirozeně bez mikrofonu, bez pódia pro orchestr a bez tanečního parketu. Tady se totiž konaly proslulé veselice zvané *jaranas* – to slovo se nepochybně zrodilo zároveň s hudbou –, tančila se zamacueca, později také marinera a valčíček a ztřeštěně se hýřilo, flámy leckdy trvaly i dva nebo tři dny, jak kdo vydržel a jak lidi rozpálilo neředěné hroznové pisco, třtinová kořalka z hor a někdy i kvalitní víno dovážené z lisoven v Ice. Jak si obyvatelé dvorů dokázali takhle užívat, když měli přitom tak hluboko do kapsy? To jsou záhady a zázraky peruánské chudoby.

Tady, v těchto dvorech, se zrodili první velcí peruánští kytaristé a hráči na cajón, stejně jako první tanečníci valčíků a dalších zdejších tanců: huainitos, marineras a resbalosas. Zatímco slečny z lepších rodin braly hodiny tance s domácími učiteli,

většinou černé pleti, zde rozveselovaly chladné noci drsné limské zimy a přinášely osvěžení v létě, kdy se měnilo pouze oblečení a dávky vypitého alkoholu, slavné muzikantské dvojice jako Eduardo Montes a César Augusto Manrique, Antonio Salerno a Carlos Gamarra nebo Leopoldo Medina s Giordanem Carreñem. Muži a ženy tu žili šťastně, ale umírali mladí, často kvůli prapodivným nákazám, jaké roznášely na svých odpudivých prackách, šmejdivých čumácích a mastném, smrdutém kožichu odporné krysy, vylézající z děr v Barrios Altos.

Život ve dvorech navíc přál dobrým sousedským vztahům, lidé se tu přátelili, pomáhali si v nemocech a v každodenním protloukání, půjčovali si věci, společně oslavovali narození nových sousedů, zvali se na návštěvy, až se tu časem zrodilo jakési soudružství, podporované vratkostí života bez budoucnosti. V Limě dvory prosluly tím, jak snadno zde tato pouta vznikala; bylo to něco, co mezi lidmi žijícími si lépe než tihle chudáci většinou neexistovalo. A proto pro zhruba sedmdesát tisíc zdejších Limanů (říkejme jim tak, třebaže většina „dvorkařů“ přišla do Limy ze všemožných obcí peruánského vnitrozemí) patřily dvory a kreolská hudba nerozlučně k sobě.

Dvory se nacházely po celé Limě, ale černoši (a mulati), mnozí z nich propuštěnci nebo uprchlí otroci, se vždy stahovali do Malamba, kde se znovu dávaly dohromady jejich rodiny. V tomto dvoře, jehož název připomínal prostopášný tanec, se pořádaly bájené veselice, které si získaly věhlas díky *zapateados* neboli vydupávaným tancům, báječným hlasům, výborným kytaristům a také špičkovým hráčům na cajón, nástroj stvořený nuzáky, nejmělejší a nejnápaditější instrument vynalezený Peruánci, aby tvrdil muziku valčíčků. Tyto veselice prosluly i výdrží zúčastněných, často se zpívalo a tančilo mnoho hodin, ba i několik dní, a nikomu se nechtělo odcházet. Tancovaček obveselujících limské dvory se mnohokrát účastnil i Felipe Pinglo Alva,